

LBRIS

We know

Better Off Wed

Susanna Craig

Copyright © 2021 by Susan Kroeg

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Binefacerile căsătoriei

Susanna Craig

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRAIG, SUSANNA

Binefacerile căsătoriei / Susanna Craig

trad. din limba engleză: Elena Arhire. –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9492-8

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

SUSANNA CRAIG

Binefacerile căsătoriei

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA

București

Capitolul 1

Chiar dinainte să intre în biroul generalului Zebadiah Scott, căpitanul Jeremy Addison bănuise oarecum care era natura necazului în care se afla. Căci de obicei nu era semn bun să fii chemat în fața ofițerului superior. Ținând cont că generalul își ținea treburile casnice strict separate de afacerile militare, ordinul de a se înfățișa acasă la Scott, pe strada Audley, era și de mai rău augur. Iar faptul că primise ordinul cu câteva ore înainte de prânz era și mai rău.

Dar Jeremy își petrecuse mare parte din ultimele săptămâni în subteran, într-o rețea de case clandestine care găzduiau și ascundeau activitățile unora dintre cei mai abili ofițeri ai armatei britanice. Biletul de la generalul Scott îi oferise o scuză bine-venită să-și întindă picioarele și să-și limpezească mintea, să evadeze dintr-o temniță mucegăită de la mirosul propriului eșec. Aproape că renunțase să descifreze codul aflat în ceea ce părea a fi o carte de bucate franțuzești.

Dar, în clipa în care piciorul lui trecu de la podeaua cu marmură a foaierului pe covorul moale al biroului – adică, în momentul în care ajunsese față în față cu privirea speculativă a generalului Scott –, Jeremy știu că un bărbat mai înțelept ar fi găsit orice scuză să fi rămas pe loc.

Scott înclină din cap în semn de salut.

– Mulțumesc, căpitane Addison. Mă întreb dacă ați avut timp să citiți ziarul de astăzi, spuse acesta gesticulând spre un exemplar din *Times* întins pe biroul lui, care, altfel, era gol.

Jeremy mai văzuse interiorul biroului generalului Scott de la Garda Călare doar de două ori în doisprezece ani de armată. În ambele dăți, lui Jeremy îi transpiraseră palmele la imaginea muntelui de cărți, scrisori și hărți care alunecau de pe biroul bărbatului.

Cumva, această întindere goală de mahon, fără o sugativă sau vreo călimară de cerneală, cu o mică parte din lemnul lucios acoperită de o singură foaie de ziar, era și mai rea.

Ofițerii aflați în serviciul lui Scott speculau demult că generalul era un actor de primă mână. Aerul simpatic, de bun; perdeaua de fum de pipă; hainele șifonate, pierderile de memorie și chiar și ochelarii, așezați mereu pe frunte și de obicei prea murdari ca să-l ajute să vadă. Toate erau recuzită, așa se spunea, pentru un rol pe care Scott îl juca cu o grijă scrupuloasă.

Jeremy avusese mereu dubiile lui în legătură cu asemenea teorii. De ce s-ar fi deranjat un bărbat în poziția lui Scott să joace teatru?

Acum însă, fără fundalul zugrăvit inteligent, care să ascundă eșafodajul scenei, peste el se așternu înspăimântătorul adevăr. Un om își putea imagina că surprinde o privire întâmplătoare dincolo de costume și machiaj. Dar adevărul era că văzuse acele lucruri doar pentru că Scott îl invitase în culise.

Și spectacolul stătea să înceapă.

Sub privirea atentă a lui Scott, Jeremy se poticni spre birou, ca o dublură reticentă împinsă din culise. Aplecându-se peste ziar, duse mâinile la spate și inspiră ca să se poată echilibra. În aer nu era nici un iz de tutun.

Scană repede pagina aglomerată și descoperi subiectul care probabil că atrăsese atenția generalului Scott. Cuvintele îl lovira pe Jeremy cu toată subtilitatea unui ghiont rapid în ochi:

Pandemonium! Șireata Lady Sterling a lovit din nou, de data asta uluind cu o vizită făcută în grădinile Vauxhall ca să-l întâlnească pe zgârcitul Lord P..., un porumbel grăsun, jumult înainte de a putea juca.

Scott îl scosese de la munca lui și îl târâse prin tot orașul, ca să citească un articol despre un domn care fusese victima unei hoațe de buzunare? Deși avusese parte de o copilărie protejată, viața în armată îi lărgise semnificativ vocabularul lui Jeremy. Era tentat să răspundă cu un șir impresionant de epitete. Dar se mulțumi să se uite urât în direcția generalului. Știa exact de ce trimisese Scott după el.

În colțurile gurii lui Scott începu să se ivească un zâmbet inconfundabil.

– Aha! Înțeleg că ați auzit de Lady Sterling?

Cine nu auzise? Cariera ei scandalosă, seducând domnii de rang ca să le fure averile, era motiv de bârfă de luni de zile atât în înalta societate, cât și printre oamenii comuni.

– Surorii mele Julia i se par amuzante isprăvile femeii și are grijă să mă țină la curent.

Stai să vezi când o să afle că Lady Sterling făcuse o vizită la Vauxhall în aceeași seară ca și ei. Julia bătuse câmpii cu orele, entuziasmată de scurta întâlnire cu o tânără nefericită care fugea de un pungaș. Ce o să spună de posibilitatea ciocnirii cu Lady Sterling? O să fie convinsă că drumurile lor s-au intersectat, în ciuda mulțimii și a dimensiunilor parcului. Va specula la infinit dacă fusese femeia în verde sau cea în albastru. Nu o să mai termine niciodată.

Curbele elocvente ale zâmbetului se cocoțară și mai sus pe obrajii lui Scott.

– Interesantă alegere de alias pentru o hoată, nu-i așa? Sterling. Face aluzie la excelență, încredere. Puritatea motivului, poate, dacă nu a metodei.

Jeremy își miji privirea și mai mult.

– Înțeleg că nu m-ați chemat din pricina unei coincidențe triviale, domnule.

Cu un oftat extenuat care semăna suspect cu un râset, Scott se așeză la biroul lui și îi făcu semn lui Jeremy să ia loc pe scaunul opus.

– Ca și sora dumneavoastră, zise Scott după un moment, am urmărit cu interes cariera lui Lady Sterling. Țintește bărbați care sunt cumva vulnerabili. Bărbați cu secrete, pe care doresc să le țină ascunse. Și, deși banii pot fi unul dintre motivele acțiunilor ei, eu bănuiesc că nu ia doar asta de la acești bărbați.

Chiar dacă nu voia, Jeremy era intrigat de ipoteză.

– Adică adună informații?

– Da. Informații care pot fi folosite pentru șantaj. Într-adevăr, s-ar putea să aibă deja în posesia ei secrete care poate să facă cu adevărat rău regelui, chiar națiunii. Trebuie să știu de partea cui este. Așa că vă trimit să o găsiți.

Degetele lui Scott fuseseră întinse într-o poziție contemplativă. Acum le petrecu unele printre celelalte și puse mâinile împreunate în fața lui, pe birou. Hârtia de sub el foșni delicat.

Jeremy, care încuviințase absent din cap cât Scott îi explicase interesul lui asupra cazului, sări în picioare.

– Pe mine? Dar eu... eu nu... El avea de a face cu cărți și hârtie, nu cu oameni. Își înghiți refuzul categoric de a urma ordinele și întreabă în schimb. Și ce fac eu cu ea dacă reușesc?

– Când, îl corectă Scott, ridicând ziarul și întinzându-i-l peste biroul, de parcă un articol de bârfe putea fi luat drept un ordin. Și cred că răspunsul este evident, Lord Sterling.

Jeremy abia evită să se cutremure surprins la folosirea titlului său. Nimeni nu-i spusese așa în armată. Uneori, Jeremy se întreba... nu, spera că oamenii cu care lucra uitaseră că era viconte.

Dacă ar fi putut și el să revină la starea de binecuvântată neștiință.

Când avea șaptesprezece ani, nu știuse că tatăl lui aparținea uneia dintre ramurile așa-zise secundare ale uneia dintre acele mari familii cu pământuri, vile, titluri și altele asemenea. Richard Addison, un protopop pasionat de cărți vechi, ar fi fost încântat de descoperire; i-ar fi plăcut să urmărească felul în care ramura arborelui său genealogic se intersecta cu trunchiul principal. Dar murise cu un an înainte, lăsându-l pe Jeremy următorul în linia urmașilor.

O vreme, Jeremy își închipuise că oamenii din Londra care luau hotărâri cu privire la succesiunea titlurilor își vor da seama că, din greșeală, dăduseră cu două pagini mai departe în ghidul lor bine indexat al aristocrației și săriseră peste un moștenitor mai potrivit.

Reticența lui crescuse odată cu descoperirea faptului că moștenise nu doar pământuri și conace, dar și un teanc de registre acoperite cu postav în care numărul din josul coloanei de PIERDERI era mereu mai mare decât suma din coloana de CÂȘTIGURI. Jeremy – cu abilități peste medie în aritmetică, bine organizat, responsabil – își dăduse imediat seama ce însemnau lucrurile alea: proprietățile erau ipotecate; lordul Sterling – el – avea mari datorii.

Toate speranțele lui de a folosi blestemata de moștenire în beneficiul mamei și al surorii lui – să le permită să trăiască nu doar în confort, ci în lux – zburaseră pe geam. După patru zile de furie tăcută, Jeremy lăsase deoparte planul lui de a merge la Oxford în

următorul trimestru. Vânzând ceea ce nu era ipotecat și închiriind ce se mai putea din restul, adunase suficienți bani cât să cumpere o funcție de ofițer, resemnat să renunțe la studiile lui în favoarea gloanțelor și a baionetelor.

Dar adevărata lui natură îl adusese, până la urmă, în atenția generalului Zebadiah Scott, geniul din spatele operațiunii de spionaj a Marii Britanii. În ultimii zece ani, Jeremy își transformase harul pentru matematică și jocuri de cuvinte într-un succes în calitate de spărgător de coduri, luptându-se cu dușmanii din hârtie și cerneală, ducând doar lupte ale minții.

Până astăzi, niciodată nu avusese un motiv să regrete atenția generalului.

Acum, Jeremy tresări când ziarul ateriză cu un zgomot în palma lui și când Scott îl anunță.

– Vreau să vă însurați cu ea.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea și cei doi bărbați se uită unul la celălalt, impasibili, deși lui Jeremy îi bubuia inima în piept, pom-pându-i sânge în membre, pregătindu-l instinctiv de fugă. După un lung moment, dădu capul pe spate și reuși să scoată un hohot de râs din piept.

– Să mă însor cu ea. Asta-i bună, domnule. Aproape m-ați păcălit.

Zâmbetul lui Scott se lărgi și în ochii lui scânteie ceva ce nu era chiar – sau nu era doar – amuzament.

– Da? Chicoti. Dar, desigur, ordinul meu nu merge chiar așa de departe, căpitane Addison. Deși, mărturisesc, continuă el, titlul dumneavoastră m-a făcut să vă dau misiunea – coincidența de nume, cum spuneți. Se opri și înclină capul. Vedeti dumneavoastră, am nevoie de cineva care să se apropie de ea. Cineva care să o încurajeze să facă confidențe. Să afle ce știe – și dacă-i dispusă să-și exercite darurile în numele Coroanei.

Pe măsură ce natura misiunii devenea mai clară, degetele lui Jeremy se strânsă în jurul ziarului, mototolindu-l și făcându-l de necitit. Toate astea pentru că Scott voia să o transforme pe Lady Sterling într-un spion?

– Și dumneavoastră credeți că eu sunt un astfel de bărbat? Un agent de teren n-ar fi mai potrivit pentru această sarcină?

După cum Scott știa foarte bine, setul de abilități al lui Jeremy se afla altundeva – cum s-ar spune, de unul singur, cu cărțile lui.

În momentul acesta, se chinuia să descifreze un cifru pentru care alții își riscaseră viața ca să-l obțină – cea mai importantă misiune ce-i fusese încredințată vreodată. Poate că Scott își pierduse încrederea în abilitățile lui de a sparge coduri. Poate că această misiune nouă și stranie venea cu scopul de a-l perfecționa cumva.

– Vă va prinde bine să petreceți mai mult timp la aer curat, căpitane Addison, zise generalul, o referință voalată la spațiile întunecoase și munca secretă făcută în subteran. Sunteți prea palid. Și apoi, nu am nici un agent de teren liber. Scott îl fixă cu o privire cu subînțeles. Sunt atrași într-un ritm alarmant pe pășunile verzi ale vieții conjugale.

Luptându-se cu un impuls neobișnuit de a se foi, Jeremy netezi și împături, în schimb, ziarul până când ajunse un pătrat frumos, nu mai mare decât o scrisoare, și-l băgă în buzunarul de la piept.

– În ceea ce mă privește, nu trebuie să vă faceți griji cu mine, domnule, zise el cu o plecăciune vioaie a capului.

Nu va exista – nu putea să fie – nici o Lady Sterling în carne și oase.

Nu atât timp cât el era în viață.

Dar în ceea ce o privea pe cea care își spunea Lady Sterling? Doar o hoată cu un fler pentru ironie. Ordinul lui Scott era o ocazie pentru a demasca femeia, pentru a pune capăt speculațiilor, bârfelor, tachinărilor din partea surorii lui și junghiului ascuțit din spatele coastelor ce însoțea fiecare aducere aminte a faptului că destinul lui era să fie singur.

– Bănuiesc că ar trebui să încep prin a-i găsi ultima victimă. Cine-i acest Lord P. menționat în ziar?

– Roderick Penhurst. Locuiește pe strada Brook, aproape de piața Hanover. După toate spusele, omul este plin de datorii – și, se pare, suficient de disperat să joace pușinul pe care îl mai are în speranța deșartă că își va schimba norocul.

Deși nu-l știa pe lordul Penhurst, Jeremy recunoscuse numele de Pandemonium. Străzile din apropierea subteranului erau pline de saloane de jocuri, unele respectabile, majoritatea însă nu. Cu puțin timp în urmă, fusese și el tentat să treacă o dată sau de două ori pe acolo, ținând cont de abilitățile lui cu numerele. Doar teama de o pierdere mai mare și respectul și încrederea mamei și a surorii lui îl făcuseră să-i vină mințile la cap.

Scott deschise buzele, de parcă își cântărea cu atenție cuvintele ce urmau a fi rostite.

– Ar trebui să știți și că Penhurst are reputație de escroc – și nu mă refer la genul fermecător pe care-l găsești în paginile romanelor lui Robin Ratliff ale neveste-mii. Făcu încă o pauză. Din câte mi-am dat seama despre victimele ei, Lady Sterling vânează prădători, poate cu intenția de a face astfel de bărbați să plătească pentru crimele lor din trecut.

Puritate – a motivului, dacă nu cumva a metodei.

– Un soi de înger răzbunător, adică?

Nu făcu nici un efort să-și ascundă scepticismul.

Scott încuviință insistent din cap.

– Exact așa. Dar asta-i doar o speculație – și Penhurst sigur va nega orice vină. Dacă vorbiți cu el, trebuie să tratați subiectul cu delicatețe. Cu subtilitate. Căci graba strică treaba, vorba proverbului.

Jeremy se burzului.

– Nu sunt un prost, domnule.

– Dacă ați fi fost, nu v-ați fi aflat aici, spuse Scott, ridicându-se.

Deși nu era mai lămurit asupra chestiunii decât atunci când sosisese ordinul să se prezinte acasă la Scott, Jeremy recunoscuse semnele că întrevederea lor se apropia de final.

– Colonelul Millrose a zis că plecați din oraș, domnule.

– Da, mâine, la prima oră a dimineții. I-am promis soției mele o vacanță de mult așteptată la Brighton.

Jeremy încercă să și-l imagineze pe general plimbându-se de-a lungul plajei cu o pălărie de paie. Când imaginația îl lăsă baltă, privi în jurul încăperii spațioase: lemn cald, pereți de un verde-închis, scaune îmbrăcate în piele, rafturi aranjate frumos. Complet diferit de biroul generalului Scott de lângă Whitehall, dar o reflecție a bărbatului care îl folosea.

Jeremy nu se hazardă să ghicească pe moment dacă era o reflecție adevărată.

Când plecase din Subteran, soarele dimineții i se păruse aproape dureros de luminos, dar acum zări nori negri adunându-se la orizont prin două geamuri încadrate de catifea. Vestitori ai cerului gri și ai ploii de toamnă. Spera ca vacanța generalului să nu-i fie stricată.

– Vă doresc dumneavoastră și doamnei Scott drum bun, zise Jeremy cu o plecăciune mai adâncă, de despărțire.

– Mulțumesc, Addison... sau ar trebui să spun Sterling? Umbra zâmbetului care-i juca în colțurile gurii era indescifrabilă, chiar și pentru un spărgător expert de coduri. Și vă doresc succes, deși nu cred că veți avea nevoie.

– Mulțumesc, domnule. Deși nu voise, vocea i se ridicase, într-o notă de îndoială. În acel moment, numai recunoștință nu simțea. Voi încerca să răsplătesc încrederea pe care o aveți în mine.

În timp ce trecea din nou în foaier, ar fi putut să jure că-l auzise pe Scott chicotind în urma lui.

Ciocăni și ușa casei Penhurst se deschise, dezvăluind ceea ce cu siguranță era cel mai uscățiv servitor din Mayfair, care se bălbâi când răspunse că trebuie să vadă dacă lordul Penhurst era acasă. După câteva minute, tânărul reveni, îi spuse lui Jeremy că lordul Penhurst îl va primi și-l conduse într-un birou cât se poate de diferit de cel al generalului Scott pentru două încăperi care îndeplineau același scop.

În locul obișnuitului peisaj, deasupra șemineului stătea agățat capul jalnic, împăiat al unui cerb imens. De capătul rupt al unui corn atârna un obiect din dantelă și panglică – jartiera unei doamne, își dădu seama Jeremy, și-și feri privirea. În nări îi intrară mirosurile amestecate și înțepătoare de fum de trabuc, whisky și transpirație. Draperiile erau bine trase și mirosea ca și cum nimeni din casă nu îndrăznise să deschidă vreun geam de ceva vreme.

Din mijlocul încăperii slab luminate, atârănând de-a curmezișul unui scaun tapițat care avusese zile mai bune, lordul Penhurst îl privea cum cerceta încăperea.

– Cine ești? întrebă el, fără să se ridice, ținând un pahar din cristal într-o mână.

– Căpitanul Jeremy Addison, milord.

– Al naibii să fiu! Se uită de sus în jos, cu ochii încetoșați, la uni-forma lui Jeremy. Am pățit-o, nu-i așa?

– Nu am plăcerea să vă înțeleg, domnule, răspunse Jeremy, un răspuns care nu făcu decât să-l încurce și mai mult pe Penhurst. Mă aflu aici să vă pun câteva întrebări despre evenimentele petrecuse seara trecută la Vauxhall.

– Vauxhall!

Penhurst scuipă cuvântul și apoi, intenționând evident să spele gustul amar de pe limbă, ridică paharul la buze. Găsindu-l gol, îl aruncă cu dezgust și Jeremy privi cum saltă pe covorul pătat și se rostogolește sub o masă. Ce-i de zis în plus pe lângă ce știu deja ziarele? Curva aia mi-a furat punga și a fugit în noapte și nici măcar nu mi-a cântat la clarinet, după cum mi-a promis.

Obrajii lui Jeremy se îmbujorară de rușine, fiind recunoscător pentru camera întunecată.

– Îmi puteți spune ceva ce m-ar putea ajuta să o identific pe Lady Sterling?

– Armata regelui umblă după ea acum, nu-i așa? Păi, vă doresc succes. Păcat că nu v-ați apucat de treabă mai devreme! mormăi el. N-am văzut mult – a venit după mine pe una din aleile întunecate.

Acele alei mărginite de tufișuri, fără lumină poate că nu fuseseră proiectate pentru întâlniri amoroase, dar cu siguranță erau folosite în acest fel. Din acest motiv, Jeremy intenționase să o conducă pe Julia departe de alei la vizita lor prin grădina plăcerilor din seara trecută. Julia, încăpățanată și, aproape ca întotdeauna, mai mult curioasă decât înțeleaptă, avusese alte idei.

Dacă Julia descoperea vreodată că faimoasa Lady Sterling nu doar că fusese la Vauxhall, dar se mai și strecurase în secret pe una dintre acele alei întunecate ca să profite de pe urma ultimei ei victime... poate pe aceeași alee întunecată unde biata femeie intrase în Jeremy, fugind clar de la o întâlnire amoroasă ce decursese prost...

Aceeași? Cu siguranță, nu...

Chiar și așa, ritmul egal al pulsului lui Jeremy se precipită. Inspiră adânc ca să se calmeze, gustând aerul infect din încăpere.

– Mai era și îmbrăcată ca o bucată bună, continuă Penhurst. Și vorbea cu vocea așa răgușită – știți cum. Mi s-a sculat așa de tare că puteam să bat cuie cu ea, doar când o ascultam. Puteți ghici că a ajuns într-o clipită în genunchi. Dar înainte să apuc să deschid pantaloni, a fost ceva agitație un pic mai încolo și ea a fugit. S-a ciocnit de un individ – am încercat să apelez la el, dar el i-a dat drumul și a dispărut înainte să mă iau de el că mi-a stricat noaptea.

Capul lui Jeremy începu să pulseze la fel ca inima, fiecare cuvânt de al lui Penhurst fiind o altă lovitură.

Femeia din tufiguri, femeia pe care o avusese în mâinile lui pentru cel mai scurt moment, fusese Lady Sterling? Acea Lady Sterling? Și el îi dăduse drumul?

Nu, nu, nu.

– După aceea mi-am dat seama că mi-a lăsat asta în locul, aăă, obiectelor mele.

Penhurst scoase din buzunarul vestei o carte mică de vizită, dreptunghiulară, și i-o întinse lui Jeremy, ținând-o între primul și al doilea deget.

Jeremy se aplecă să o ia. În semiîntuneric, fu nevoit să mijească ochii ca să vadă cuvintele imprimate pe ea:

Lady STERLING
Prinzătoare-de-hoți

Vederea numelui avea darul de a-i provoca mereu o tresărire de disconfort, chiar și atunci când se aștepta la asta, și trecu peste el cât putu de repede. Dar prinzătoare-de-hoți era un apelativ care atrăgea atenția: un cuvânt curios de demodat în aceste vremuri în care Londra îi avea pe băieții de la Bow Street Runners¹. Chiar și așa, într-un oraș mereu în creștere, răufăcătorii scăpau prea des fără să fie arestați și existau în mod clar cei care preferau metodele tradiționale de justiție.

Atent, întoarse cartea de vizită între degete. Pe spate, cineva scrisese două cuvinte cu o caligrafie delicată: Pentru Betty.

Oare mesajul scris de mână confirma sugestia lui Scott că mișunea lui Lady Sterling ar putea să fie alta decât cea sugerată de ziarele de scandal? Pe cartea de vizită scria prinzătoare-de-hoți, nu hoată. Înscrișul Pentru Betty sugera că ea furase punga lui Penhurst pentru o altă femeie.

Era cumva un soi de femeie Robin Hood?

Ridică cartea de vizită, dar nu i-o oferă înapoi lui Penhurst.

– Milord, cine este Betty?

Penhurst dădu din umeri.

¹ Prima forță polițienească profesională, fondată în 1749, de către magistratul și scriitorul Henry Fielding (n.red.)

– N-am idee. Dar când vorbi, își îndreptă privirea spre un colț îndepărtat al încăperii. „O minciună.“ Eu chiar sper să fie spânzurată pentru ce a făcut.

– Mai întâi, îi reaminti Jeremy, trebuie găsită. Pentru prima dată de când ieșise din biroul lui Scott, simțea un gram de entuziasm la această perspectivă. Vă mulțumesc pentru asistență în această chestiune, Lord Penhurst.

Cu o plecăciune precisă, cu cartea de vizită încă în posesia lui, ieși din camera murdară și reveni în holul de la intrare, care, prin comparație, era confortabil.

Același servitor aștepta acolo, suficient de aproape să fi auzit conversația stăpânului său. După încruntătura de pe fața lui, Jeremy ghici imediat că tânărului nu-i plăcuse ce auzise.

Jeremy îndreptă bărbia spre ușa de la intrare, indicând servitorului că trebuia să o deschidă, sperând că zgomotul dinspre stradă le va acoperi oarecum conversația.

– Ai auzit cumva ca stăpânul tău să menționeze o cunoștință pe nume Betty? întrebă el încet.

– O fost servitoare aici, domnule. Un mușchi tresări în maxilarul tânărului. O avut ghinionul să atragă atenția lordului Penhurst și când o rămas cu burta la gură, el o dat-o afară. Nu-i de mirare că o zis că n-o cunoaște. După el, ar putea să moară de foame – cu copil cu tot.

– Știi ce s-a întâmplat cu ea?

Băiatul privi iute în jur și coborî și mai mult vocea.

– Toate slujnicele din Londra știu să-i facă o vizită lui Lady Sterling când lucrurile merg prost. Nobilimea zice că-i hoată de buzunare, dar, dacă e, îi face doar să plătească pentru ce au luat de la fete ca Betty. Făcu o pauză, urmărind cu privirea o trăsură cu blazon care trecea. Sigur, unele lucruri nu mai pot fi îndreptate.

Jeremy se gândi la biata Betty, o victimă a depravării stăpânului ei, poate una din multele. Se gândi la insistența lui Penhurst ca ea să fie spânzurată – o referință la Lady Sterling, desigur, dar un astfel de bărbat la fel de repede ar da vina pe servitoare pentru necazurile lui de moment.

Se gândi și la vulgaritățile lui Penhurst cu privire la Lady Sterling, la pretenția lui că o pusese în genunchi. Își aminti teama din vocea femeii, tremuratul mâinilor ei când se ciocnise de Jeremy în fuga ei,